

Pieczęć Wioli, księżnej opolskiej

syna Kazimierza, sam zaś w połowie marca 1228 r. na zjeździe z Grzymisławą i możnymi w Skaryszewie przedstawił swe prawa do spadku po zmarłym bracie. Jednak od pamiętnego wygnania Mieszka Starego w 1177 r. decyzja o tym, kto będzie zasiadał na Wawelu, należała do krakowskich możnych. Ci zaś – w przeważającej swej części – nie widzieli w księciu Mazowsza swojego pana.

Na tę niechęć krakowskich feudalów do Konrada Mazowieckiego składało się szereg trudnych dzisiaj do ustalenia przyczyn. Niewątpliwie głównymi przeciwnikami Konrada byli Gryfici, pomni, iż był on jednym ze sprawców ich upadku w 1224 r. Ten związany z Odrowążami ród stanowił główny trzon opozycji antymazowieckiej. Wskazywano niewątpliwie na gwałtowność i okrucieństwo Konrada, który „wielkiego wojewodę Mazowsza, pogromcę Rusi i Prus kazał niesłusznie w okrutny sposób zgładzić”. Ponadto odmienne były kierunki i koncepcje polityczne możnowładztwa małopolskiego i mazowieckiego księcia. Gdy ci pierwsi zainteresowani byli rozciągnięciem polskich wpływów na Ruś i w tym celu gotowi byli szukać sprzymierzeńców w Budzie, Wrocławiu czy później w Pradze, Konrad zaangażowany w podbój Prus posługiwał się często pomocą Rusinów, Litwinów, czy Jaćwiegów. Zbyt wiele więc było różnic między małopolskimi panami a Konradem, aby ten uzyskał ich akceptację na zajęcie tronu swego ojca.

W takiej sytuacji 5 maja 1228 r. doszło w Cieni do porozumienia możnych krakowskich z Władysławem Laskonogim. Delegacja, złożona z biskupa Iwona Odrowąża, wojewody krakowskiego Marka Gryfity, wojewody sandomierskiego Pakosława Awdanica i kasztelana wiślickiego Mściwoja z rodu Pobogów, zaprosiła księcia Wielkopolski do objęcia tronu krakowskiego. W zamian za to Władysław zobowiązał się do adopcji Bolesława Wstydlwego, uczynienia go swym jedynym dziedzicem i obro-

Konrad Mazowiecki w
mowitem i Kazimierz
zakończyczenie za z

Ornat, wedle tra